

Bokrétások Lapja

TÁRSADALMI FOLYÓIRAT SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

Mátyás király legszebb alkotása...

Februárban lesz ötszáz esztendeje annak, hogy Mátyás király megszületett, igen, 1440 február 23-án született Kolozsvárott. Hunyadi János és Szilágyi Erzsébet második fia volt. Atyja halála után Temesvárra ment édesanyjával, ahonnan azonban V. László király Budára csalta s esküjét megszegve — börtönbe vetette. Mátyás bátyját, Lászlót csakhamar le is fejeztette V. László: így félt még a Hunyadi névtől is. Utóbb az ifjú Mátyást Podjebrád kezei közé adta Prágába.

De az ifjú Mátyásnak elhivatottsága volt: 1458-ban Budán királlyá választották meg, ismeretes az is, hogy — sokezer, a Duna jegén álló kismes

együtt kiáltotta: „Éljen Mátyás király!” Alatta az ország nagy virágzásnak indult, hatalmas és erős lett, az első állandó magyar hadsereget is ő állította fel: „fekete sereg”. Gyökeresen átalakította a magyar törvénykezést, rendbehozta az ország pénzügyeit, bőkezűen támogatta a tudományos munkákat s a művészeteket, — a híres kassai dóm leggyönyörűbb építészeti elemei is Mátyás király idejéből valók, — halhatatlan szellemét hirdeti a Corvina-könyvtár, a nagy király uralkodása alatt állították fel az első magyar könyvnyomdát Budán és személyes intézkedésének köszönte létezését az egykori pozsonyi főiskola is. De bizonyára legszebb alkotása volt,

hogy emlékét be tudta vésni — a nép lelkébe. Aminek bizonyossága pedig egyetlen — de soká szájról-szájra szálló mondás: „Meghalt Mátyás király, oda az igazság!” De van-e, ami jobban bizonyíthat, mint ez a „mondás”. Bécs vára alatt halt meg a nagy király, 1490 április 6-án. Ennek meg az idén van négyszázötvenedik éve.

Az Országos Rákóczi Szövetség legutóbbi közgyűlésén elhatározta, hogy mozgalmat indít: Mátyás király születésének 500 éves fordulójára és halálának 450 éves évfordulójára való tekintettel az 1940. évet nevezzék — Hunyadi Mátyás király évének.

A jubileumi esztendőre ez szóm és mondásom

a magyar jellegű művészetek divatja és a „magyar ápoló hagyományaidat” kérdésben

Irta: Paulini Béla

IV. Ki „találta fel?”

Tíz esztendő óta számtalanszor kérdezték újságírók e sorok írójától, mégis, hogy támadt a nagyszerű gondolat (a Gyöngyösbokréta), amely egy csapásra a népművészetekre, — néphagyományokra, de általában is a magyar hagyományokra — terelte a legtágabb értelemben vett közfigyelmet is. (És idők folyamán annyi magyar, magyaros törekvésnek — szerencsésnek, itt-ott kevésbé szerencsésnek — lett szülőjévé.) E sorok írója a válaszadás elől mindig kitért. Most azonban, a jubileumi esztendő alkalmából talán mégis elősegíti, hogy a kérdés „tisztázódjék”.

Tehát...

Néhai Györffy István egyetemi tanár tavaly megjelent s a néphagyományok dolgával foglalkozó könyvében megállapította hogy:

— ... Itt kell megemlékezni a szellemi Skanzenről, a

Gyöngyösbokrétáról, amelynek megvalósítását nyolc évvel ezelőtt én javasoltam Paulini Bélának... Én ajánlottam, hogy a néppel elsősorban saját hagyományait kell előadatni...

Vitéz Somogyváry Gyula országgyűlési képviselő egyik képviselőházi beszéde szerint:

— ...Erre készítet elsősorban a szeretet, hiszen ennek (a mozgalomnak) egyik szerény elindítója én voltam. Közel tíz esztendővel ezelőtt a rádió néprajzi közvetítéseinek kezdeményezésével olyan áramlatot indítottunk el, amelyből azután Paulini Béla a maga lelkes magyarszeretetével, rendkívüli agilitásával és páratlan hozzáértésével kivirágoztatott egy nagyszerű és öntudatos népi mozgalmat.

Míg Kovács házy Vilmos tanácsnok egy városházi lapban leszögezte, hogy:

— A történelmi igazság kedvéért azonban meg kell állapítanom, hogy a Gyöngyösbokréta gondolata az én fejemben

született meg először, annak kitermelésénél és végrehajtásánál Paulini Béla csak eszköz volt.

*

Valóban, a végrendelet írója „reméli”, hogy ezek után mindenki előtt tisztán áll, a magyar bokréta-mozgalom — kevésbé szimbolikus néven magyar népművészeti mozgalom — miként is támadt.

Ugy-e, három, esetleg hat, vagy tizenkét úr — esetleg hölgy is — aki ugyan egymást valószínűleg nem is ismerte, kiválasztotta Paulini Bélát — csodálatos véletlen, de tíz millió magyar közül épp ezt az egy személyt — és közölte vele, hogy mi az időszerű tennivaló. Az emberrel, aki alapjában véve bizonyára nem túlságosan tehetséges, de „szemlátómást” annál — szerencsésebb.

E sorok írója — a „szerencsefi!” — viszont csak a jövőt illetően kíváncsi valamire. Ha történetesen az esetleges „jobb-elgondolás” között mégis elveszne a csodák-csodája — az „ősi” népművészet —, el bírna veszni újra s ez alkalommal végérvényesen — hányan maradnak a porondon felelősként.

Valószínűleg — csak a szerencsefi.

V. Népművészet, nem néppel.

A népművészet „divat” lett.

S mivel divat, itt-ott mintha a nem-nép is megkívánná, hogy a népművészeteket — „csinálja” is. Nem szeretni akarja, *nem átérezni*, — *ami helyes, sőt szükséges* —, hanem csinálni, személyesen, ha egyszer itt a divat.

Vannak ilyen törekvések.

A népipar remekeit úgy — másolja egyik-másik hölgy, mintha ehhez csakugyan minden joga megvolna. (Nincs.) Hivatásos táncsoportok „eredeti” népi táncokkal jeleskednek (?), sőt egy „stúdió” — színészvezetővel — tavaly úgy kívánta megváltani a város magyar színpadát, hogy „eredeti” betlehemes játékot tanultatott be. (Az idén valamivel jobb útra tért.) És kaptunk nem hivatásosaktól — társadalmi egyesületektől — olyan „megkereséseket”, hogy ajánljunk valami „szép aratóünnepet”, pontosan leírva, „eredeti” rigmussal stb. Be akarják mutatni, viszont „hamisítani” nem akarnak. Vannak olyan törekvések, hogy az értelmiség is öltözzön — ünnepekre — népviseletet. És így tovább, már mindig várom, hogy valamely egyébként tiszteletreméltó és jószándékú adótsit megkérdi: mennyi nyált használnak a „parasztok” a köcsögdudához, folyvást várom, elvégre — divat a népművészet.

Szörnyű — félrefogások.

Mindenek előtt az „eredeti” népművészet nem néppel — fából vaskarika. A nép művészetében a lényeg, hogy a nép csinálja s minden egyéb ezen a túlságosan világos bizonyosságon belül — vagy kívül — van és részlet.

De hát a népművészet — mint művészet — maga a színmagyarság. Az értelmiség művészete itt-ott már világpolgáriás: mért ne kaphatna magyar-erőre a népművészetek útján?

Kaphat, fiam, kaphat!

Csak azon az olcsó módon nem, hogy itt a népművészet — ami csupa magyaság — én is csupa magyarság akarok lenni újra, tehát: „de szeretlek, majd megeszlek”, meg is eszlek, hamm!

Ez ellen pedig az sem érv, hogy a népművészet *részben* az egykor való — egyes korokban ugyancsak erősen magyar — „úri” művészetekből „csúszott le”, tehát csak — visszavesszük, ami a „mienk” volt. Nevezetesen: a nép apró földjei is a nagy, úri-földekből csúsztak — szét és ugye most

már nem szedjük azokat vissza. Most már hagyjuk, boldoguljon vele. (Bár boldogulna vele!)

A nép különben, amióta a „lecsúsztatott” művészetet átvette, csakugyan csinált azzal egyet és mást. Rengeteget „dolgozott” azon. Annyit, hogy az merőben más is lett, mint amikor kézhez kapta.

„Nem-hiteles” — lett.

Igen, az értelmiség „hiteles” művészetéből „nem-hiteles” művészet lett, viszont napjainkra „hiteles” népművészet. *Szószerint — így van.*

Tehát?

Útban vagyunk már!

Az értelmiség is dolgozzon — mondjuk újra — magyar jellegű művészetéért. S ehhez — vigyázzunk, mozgalmaink, társmozgalmaink és fattyúmozgalmaink itt-ott való zürzavarában — most a legokosabb megállapítás következik:

az értelmiség művészete annyit kaphat a népművészetektől, amennyit azoknak adott, tehát ihletet kaphat.

A népművészet lehet ösztönzés a hivatásos művészet számára, de csak ösztönzés lehet. Helyes, lélekben részegedjünk meg a népművészet csodáitól, aztán kicsikét ki is aludva e mámort, üljön neki az író a papirosnak, a muzsikos a kottapapírnak, a festő a vászonnak és — dolgozzon. Ne azt dolgozza, amit a nép már megcsinált s ami úgy kiforrott remekmű, ahogy van, hanem alkosson valamit, aminek a raffinériája olyan értékű, mint a népművészet bájáé.

A falu „eredeti” művészetét meg kell hagyni a falunak. Egyrészt okosságból, másrészt tisztességből.

Okosságból azért, mert a népművészet — báját a másolás úgyis képtelen teljes mértékben visszaadni; valamint, ha Magyarország egyik szószerint vett nevezetessége — európai viszonylatban is — hogy itt csakugyan a nép ápolja a népművészetet, — tehát ennek a népművészetnek hinni lehet — nem volna okos, ha épp itt bent engednék ezt a hitet újra megingatni, esetleg fönkretenni. És a tisztesség kérdése? Ha egyszer a népnek — végre — újra öröme telik művészetében, akkor azt az örömet nem is illik elvenni.

S e sorok írója például valóban berendezkedhetne arra, hogy mint író, — netán mint színpadi szerző — a népművészetet „írja”. Csakugyan nem tűnt fel senkinek, hogy ettől mennyire övakodik? Viszont ugye — nagy öröm színpadon például az Énekesmadár: ez az író dolga a „népművészet”. A zeneszerző dolga, hogy legalább is remekül, — de remekül! — feldolgozza karra a népdalt és ne köcsögdudáltasson eredetiben pesti paraszttal, hanem — írjon egy köcsögdudáló előzenét: huszonnégytagú, hatvannégytagú zenekarra. (Pardon, vedd a praclidat, ezt lefoglalta e sorok írója, a — második Hány (?) zeneszerzője számára.) S az a dolga a zeneszerzőnek, hogy törje a zongoráját a magyar zenedrámán, vagy amin épp. Az iparművész csak mégse faragjon eredeti paraszt-zsebtükröt, s akkor álljon ki, amikor már tud egyebet faragni, helyes, a parasztükrő büvöletében psalmus-hungaricust fából. (Értitek azért...) Az építész csak mégse tervezzen „parasztházat”, bár örülnék, ha például a falu kultúrházát — a helyi jellegnek megfelelően terveznék meg az építészek. S a „modern” bérpalotákra igazán kerülhetne magyar ötlelet. Ami a magyar öltözékeket illeti, azokról külön beszélek, de ne, „eröltessük” az értelmiség-parasztmenyecskéket se sarlóval, se gereblyével: komédia. És így tovább.

Jó ismerni a népművészetet... És lehet, lehet — nem azt „alkotni”.

Lehet és csak ezt szabad — mennél több ötletet felraké-
táztatni! — ha az értelmiség büszkélkedni akar azzal, hogy
— értelmes.

Minden magyar és magyaros igyekezett apja, a magyar
bokréta mozgalom, amikor a Magyar Bokréta Szövetséget
kialakította, ennek alapszabályaiban reménybeli gyermekeire
vonatkozólag így „álmodott”: „Bár a szövetségnek ez nem
kifejezetten célja, okvetlenül olyan irányba tereli a nem-népi
művészeteket is, hogy gyökereiket fokozott mértékben bíz-
zák a magyar föld gondjaira”. De korántsem álmodtunk ar-

ról, hogy no, most már majd az értelmiség művészete kapára,
kaszára, — bocsánat, hölgyeim, — gatyára kapjon. Ó, ilyen
rossz álmunk nem voltak, vagy igyekeztünk azoktól
szabadulni.

Nem, az értelmiség — igazi alkotói sem nyugodhatnak
bele abba, hogy a kisigény győzzön a nagyigény felett, talán
azért, mert például akkor mi lesz a kisigényűekkel.

A világ egyelőre nem rendezkedhet be a — gyengeség jo-
gára. Nem szabad erre berendezkednie.

Vagy — azért is erre rendezkedik be? „Képes rá.”

Ábris bácsi testamentumot tesz

Irta: Dövényi Nagy Lajos.

Ábris bácsi apai nagybátyám volt ne-
kem s bár hetvenöt esztendőskorában
egy őszi napon testamentumot csinált, jó
egészségben megélte még a kilencven-
edik évét is. Akkor elhalálozott ugyan, de
csupán erőhatalom miatt: egy bővérű
méncsikó megtapodta a szérűskertben,
amikor sajátkezűleg abrikoltta villanyél-
lel valami jászoldeszka eltörése miatt. Ez
nagy ügy volt, de nem tartozik ide, én
inkább Ábris bácsi végrendelettelének
históriáját akarnám elmondani.

A mi családunknak volt vagy négy ága,
de őszintén meg kell mondani, hogy
egyik élehetlenebb volt, mint a másik.
Egyedül Ábris bácsi mutatott nagy ké-
pességet a világi kincsek megszerzésében
és gyarapításában, úgy hogy a család-
ban legendák szállongtak takarékköny-
veiről, meg a ravasz-kulesos ládájában
otthon őrzött ezreseiről.

Agglegény volt Ábris bácsi, egy vén
parasztasszony főzött, meg mosott rá, s
ünnepnapokon hol nálunk, hol másik há-
rom nagybátyáméknál szokott ebédelni.
Olyankor pörköltésirke volt az asztalon,
meg almásrétes, mert mindkettőt igen
szerette. Igen, a család szörnyen kedvébe
járt, mert titokban mindenki az ő elhalá-
lozásától várta, anyagi helyzetének jobb
útra zökkenését. Nem kell azért azt gon-
dolni, hogy korai végét kívánták... Csak
számítottak erre, mint ahogy a jó ter-
mésre, bő szüretre számít a gazda.

Ábris bácsi maga is tudta ezt, mert ha
különösen jó volt a vasárnap ebéd, szí-
varozás közben gyakran mondott ilyenek-
et:

— Az ember nem viszi el a hátán,
amije van...

És sokatmondóan pillantott a roko-
nokra, akik összegyűltek udvarlására.
Akik feltekintették ilyenkor Ábris bácsi
testi állapotját, szemlét tartottak felette,
hogy amikor az öreg eltávozott, tüze-
sen megbeszéljék mennyire nem reszket
a keze, milyen jól lát.

Egy alkalommal, — így beszéltek ne-
kem, — Ábris bácsi kiment valamiért az
udvarra s azalatt az atyafiság elkesere-

detten cserélt véleményét az örökségről,
amelyre semmi kilátás nem volt. Sőt, Pál
nevezetű nagybátyám azt találta mon-
dani:

— Mindnyájunkat eltemet, meglátjá-
tok...

Amikor is belépett az ajtón Ábris bácsi
s egyszerre mindenkiben meghűlt a vér.
— Vajjon hallotta-e? — nyilallott végig
rajtuk az ijedelem. Mert ha igen, vége a
vagyonnak.

Ábris bácsinak azonban a szeme pil-
lája sem rebtent. Leült a többiek közé és
jóleső mosollyal könyveit el a hízogó
rokoni szavakat, hogy milyen erős még
most is, olyan egyenes a dereka s az
étvágya, — Isten tartsa meg, — minő
fiatalos.

*

Másnap délben Ábris bácsi udvarosa,
meg a konyhán serte-pertelő vénasszonya
kapu-szakadva lihegte végig a rokonsá-
got. Hogy menjenek egyszerre mind a
tekintetes úrhoz, mert a végét járja, már
a jegyzőt is hívatta. El akar búcsúzni
minden atyafiától.

Senki sem tudta, mi történhetett, de
vágatott az egész rokonság Ábris úr
portája felé.

Csakugyan feküdt. El volt gyalázva
rettenetesen, a képe sárga, mint a kike-
rics, a homlokán szakadt a verejték. Alig
lihegett.

Hát persze, mindenki megrendült.
Mégis csak rokon s a halál nagy úr.

— Há így vagyok, lássátok-e... —
sóhajtozott Ábris bácsi. — Nekem már
amment mondtak alighanem. Azért hivat-
talak benneteket, hogy kezet fogjak még
egyszer veletek... Meg hogy itt legyetek
a végrendeletem tételénél is... Nehogy
kifelejtsek valakit közületek... Hiszen jó
rokonok voltatok...

Mindenki bólogatott. Szólni nem szólt
senki, mert meg voltak hatva az atya-
fiak.

Hamarosan a jegyző is ott termett,
kalamárist, tollat szedett elő s Ábris
bácsi sűrű nyögések és homloktörlések
közepette elkezdte diktálni,

Hogy a miskolci takarékbán a kétezer
pengő forintot hagyományozza a legidő-
sebb testvérjére, de úgy, hogy az tarto-
zik halálakor az utána következőre vég-
rendeletben testálni. A kamatokat azon-
ban felélheti.

A kövesdi bankban heverő ezeröttszáz
forint a fiatalabb öccsére, de abból a Já-
cintot meg Nérót, a két vén vizslát, éle-
tük fogytáig el kell tartani. Naponta —
egy kiló májat tartozik venni nekik
Csabdle mézárósnál a fiatalabb öcs, s
ha az ebek netán betegségbe esnének, az
állatorvost ki kell hívni.

A házat a vén cselédasszonyra íratta,
a kertben pedig méhészetet rendelt, de
úgy, hogy a harmadik öcs ügyeljen fel
rá s a hozamból a falu koldusainak adja-
nak, amennyi jut.

Miközben diktálta a jegyzőnek végső
akarátát, nagyokat sóhajtván, az atya-
fiakban rendre kihűlt a vér s az egyik
nem bírta szó nélkül megállni:

— Jó, hogy itt vagyunk mindnyájan,
legalább tanúsíthatjuk, hogy szegény
öreg nem volt már ép eszénél.

De Ábris bácsi most abbahagyta a
nyögést és a diktálást, felemelkedett az
ágyról s ajtóra mutatott:

— No, táguljatok... Csak azt akar-
tam tudni, mennyire szerettek. Most már
tudom. A végrendeletet szétszakítod,
Mihály...

Mihály a jegyző volt, akinek a család
tirhulása után döcögő nevetéssel be-
szélte el a „nagybeteg”, hogy két kuba-
szivart vágott össze este s annak a levét
itta meg éhgyomorral.

Persze, ettől a perctől kezdve halálos
harag volt az egész atyafiságban Ábris
bácsi iránt s még a nevét se mondhatták
ki a gyermekek pofon esattanása nélkül.
Mikor agyontaposta szegényt a csikó,
nem akarták elhinni a halálát s csak
akkor mertek beállítani az udvarra, mikor
a pap temetni indult.

S akkor is szidták, mint a bokrot, mert
az egész vagyonát valami — kórházra
hagyta.

Magyaros kézimunkát a templomokba!

A népművészet — s ezen át a nemzeti jellegű művészetek — új térhódítása különösen hazánkban volt gyors. Úttörők voltunk e téren. De ha a nemzeti jellegű művészetek felé fordulásban tulajdonképpen meg is előztük Európát, még a műemlékek is beillő templomaink művészi összhangját is nagyon sok helyen meg nem felelő kézimunkák zavarják meg. Pedig az ízlést és áhitatot is zavaró kézimunkák csak az utolsó félszázadban jutottak templomainkba, mert a multból fentmaradt muzeális emlékeink tanítják, hogy igen magas művészi értékek voltak a hízmőmesterek és nagyaszonyaink irányítása mellett készült egyházi célt szolgáló kézimunkák.

A XIX. század-vég stílusa azonban ezekre a kézimunkákra is erősen rányomta bélyegét és a kézimunka üzletek kontár vezetői idegen szellemet árasztó silány mintáik terjesztésével e téren is meglehetősen megfertőzték a magyar közízlést. S talán már nem is az a cél vezette őket, mint az elmúlt századok tervezőit, hogy alkotásaik áhitatra készítők, Istent dicsőítő, az ajándékozó ünnepi

örömét kifejező segédeszközök legyenek, hanem esetleg csak jó üzleti lehetőséget láttak e munkában is. Nagyon, de nagyon fontos volna a helyi vallásos célt szolgáló nőegyletek tagjai összehívásával megbeszéléseket tartani, amelyen szám-bavéve az e téren elkövetett hibákat, munkatervet dolgoznának ki a hibák jóvátételére. Azt hiszem nemes vetélkedés indulna meg a helységek templombizottságai között.

Foglalkozzanak a kérdéssel a felekezeti illetékes tényezői olyan komolyan, ahogy az megérdemli. És hogyha a városok és falvak vezető asszonyai megértik, hogy templomaikat díszítő kézimunkáikkal nem csak kifinomult vallási érzésüket, hanem hazafias hitvallásukat is kifejezhetik, templomaink már a közel jövőben Isten dicsőítése mellett sajátos nemzeti értékeink hathatós propagálói is lesznek.

Népművészetünk számtalan mintája már természetszerűleg minden változtatás nélkül alkalmas ilyen célra.

B. M.

BOKRÉTÁS HIREK

GYÖRFFY ZOLTÁN

A Magyar Bokréta Szövetségnek ismét gyásza van. Györffy Zoltán, aki Kocsola községnek 31 éven át volt a főjegyzője, egy időben várm. bizottsági tag, a dombóvári járás jegyzőegyesületének elnöke és megalakulása óta a kocsolai bokréta elnöke volt, életének 62-ik évében január 7-én meghalt. Hamvait a rómkat. egyház szertartása szerint január 9-én délután két órakor helyezték nyugalomra a kocsolai temetőben, igen nagy részvét mellett. Emlékét a Magyar Bokréta Szövetség kegyelettel őrzi meg.

Magyar estély — Belgrádban.

A „Bólyai Farkas“ egyesület magyar bált rendezett a jugoszláv fővárosban. A táncmulatság megkezdése előtt magyaros műsort mutattak be: férfi és női magánénekesek szerepeltek cigánykísérettel, férfi és női kar magyar dalok kórusfeldolgozásait mutatta be, Liszt „Rapszódia“-ját játszotta egy hegedűművész, végül hat pár eljárta a palotást. A bál egyik érdekes részlete, hogy fiatal jugo-

sláv hadnagy jelent meg a bálon — aki egy szót sem beszélt magyarul —, szerb fiú, de a legnagyobb hévvel járta a csárdást a magyar leányokkal. A belgrádi magyar bálon természetesen végig jelen volt az egész magyar követség is.

Köszöntő.

*Itt van hát az újév, elküldte a régít,
E szóval köszöntöm mindkettőnek végít.
A régít ne bánjuk, haad vigye a kánya,
Se szegény, se gazdag, vissza ne kívánja.*

*Elég szűken hagyta ránk a földi kincset,
Végrehajtó nyomta végén a kilincset.
De a kulacsomba lötyög egy kis löre,
Hogy reá köszöntsem az új esztendőre.*

*Hazánknak kívánom szenvedése végít,
Áldja meg az Isten minden rangú népit.
A kormánynak adjon éles bölcsességet,
Szegény országuknak munkás csöndességet.*

*A vetés, a szőlő, sehol el ne fagyjon,
Boszorkány szemtől tehén ne apasszon,
Jószágnak, búzának menjen föl az ára,
Ha gazdának futja, bótósnak se kára.*

*Végül magamat is ráteszem a rimre,
Falum Kunszentmiklós, nevem Illyés Imre,
Most pedig kulacsom, zárjuk a köszöntőt,
Aggyon az Uristen boldog új esztendőt.*

FIZESSEN ELŐ!

Előfizetési árak.

Egész évre	2 P	Félévre 1 P
Intézményeknek ...	12 P	Félévre 6 P
Földműveseknek ...	1 P	Félévre 0.50 P

A postatakarékpénztári csekk számla száma — 5840. (Vigyázzni, nem azonos a Bokréta Szövetség számával.)

Kiadóhivatal: Budapest, Szentkirályi-u. 49.

Athelyezések.

Radih Tivadar tanítót, a homokmégyi bokréta elnökét Mikófalvára, Telek Nándor tanítót a hollókői bokréta elnökét Karcagra helyezték át. Két kitűnő vezető távozik bennük bokkrétája éléről.

Bokrétás lakodalmak.

Nagybaracskáról jelentik: Szalai Péter bokrétás legény feleségül vette Jámotka Mária bokrétás leányt. A lakodalomban ott voltak az összes bokrétások. Valamint: Karsai János bokrétás legény feleségül vette Mészáros Annust.

Mecsekszabolcsról írják: Bakó Mariska bokrétás leányt feleségül veszi Banó Mihály. Esküvőjük január 31-én lesz.

Váralján pedig: január hó 27-én tartják esküvőjüket Pali Judit bokrétás leány és Kovács János bokrétás legény.

Az új — szünetjel.

A rádió új szünetjelét némelyek kifogásolják. Viszont ugyanezek talán nem kifogásolták az angol népdalból „merített“ régi szünetjelet. Nos, az új két-ütemű „nyers“ pusztai hang, mintha igenis kiáltva hívná az országban s a nagyvilágban szerte reménykedő magyarokat. A páztor túlkére emlékeztet, amikor hajnalban megriad az Alföld pusztaságain. S az ősök hívó harci kürtjére, amelyre felkapták fejüket a lovak, a lovasok fürgén vetették magukat a nyeregbe. Legalább magyar szünetjele van már a rádióknak. Ha a műsor nem túlságosan magyar is...

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49. szám.
Telefon 140—544.